

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4767/2022
09.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Брајушковић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Предраг Милошевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1268/21 од 02.06.2021. године, у седници већа одржаној 09.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог ББ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1268/21 од 02.06.2021. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1923/15 од 28.09.2020. године, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име дуга износ од 68.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу Народне банке Србије са законском затезном каматом од 21.02.2013. године до исплате. Одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена ВВ да тужиоцу исплати на име дуга 68.000 евра у динарској противвредности, по најповољнијем курсу Народне банке Србије са законском затезном каматом од 21.02.2013. године до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 156.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1268/21 од 02.06.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог ББ и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 1923/15 од 28.09.2020. године у ставу првом изреке, који се односи на обавезу туженог ББ да тужиоцу исплати на име дуга 68.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу Народне банке Србије. Преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П 1923/15 од 28.09.2020. године у преосталом делу првог става изреке који се односи на камату и начин исплате, тако што је тужени ББ обавезане да тужиоцу на износ главног дуга од 68.000 евра исплати камату по стопи коју прописује Закон о затезној камати почев од 21.02.2013. године до исплате. Укинута је првостепена пресуда у ставу другом изреке и у овом делу предмет враћен на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка.

Тужилац је одговорио на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) и утврдио да ревизија туженог није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, нити је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП, на коју ревидент указује. Неосновано се ревизијом указује да је другостепени суд пропустио да оцени жалбене наводе да је првостепени суд учинио битну повреду поступка јер је одбио доказни предлог да одреди друго вештачење путем вештака графоскопске струке. Насупрот ревизијским наводима другостепени суд је детаљно образложио зашто не прихвата жалбене наводе да је требало одредити друго вештачење. Наиме, обављено вештачење потписа туженог на оригиналној потврди о позајмици и упоређивањем тог потписа са потписима на доставници за лично достављање од 5.07.2013. године, на пуномоћју адвокату Предрагу Милошевићу од 24.07.2013. године, на повратници од 24.05.2016. године, на записнику о главној расправи од 01.09.2017. године, као и потписа на службеној белешци од 30.04.2013. године и 09.04.2013. године и са неспорним потписима на уговорима о отварању и вођењу текућег рачуна од 07.04.2009. године, на копији страница пасоша од 05.08.2009. године, на споразуму о престанку радног односа, на уговору о раду од 12.09.2014. године, на потврди банке од 12.05.2017. године, на сагласности родитеља од 07.02.2008. године, нижестепеним судовима, насупрот наводима ревизије није створило сумњу да је налаз урађен стручно, аргументовано образложен и који указује на закључак о истоветности потписа на потврди и документима за упоређивање уз опис индивидуалних карактеристика потписа. Стога, правилно је другостепени суд оценио да се друго вештачење одређује, ако у првом постоје противуречности, недостаци или основана сумња у правилност датог мишљења. Међутим, такве сумње није било.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је туженом ББ позајмио износ од 68.000 евра у марту или априлу 2009. године за куповину стана у Дубајиу, који новац је требало да се врати до септембра 2009. године, али како тужени није вратио новац до тог датума сачинили су признаницу, којом је тужени ББ потврдио да од тужиоца позајмљује износ од 68.000 евра на три месеца, који износ није вратио тужиоцу. На потврди о позајмици од 14.09.2009. године је аутентични потпис туженог ББ. У периоду од 2009.-2011. године тужилац је са туженим ББ преговарао о начину враћања дуга, па је тужени тужиоцу нудио мајчин стан, ауто, очев плац у ... или стан у Дубајиу, након чега су прекинули комуникацију. Тужени тужиоцу није вратио позајмљени новац.

Чланом 557. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари

исте врсте и квалитета. Чланом 562. став 1. истог Закона прописано је да је зајмопримац дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета.

Када се имају у виду напред цитиране одредбе Закона о облигационим односима, а код утврђених чињеница да је између странака закључен уговор о зајму на износ од 68.000 евра, који по протеку уговореног рока тужени није вратио, да су о томе они сачинили признаницу, којом тужени потврђује постојање дуга од 68.000 евра и како тужени није пружио доказе да је дуг вратио, то је правилно примењено материјално право када је одлучено да се обавезе тужени да тужиоцу врати износ од 68.000 евра са каматом коју прописује Закон о затезној камати од 21.02.2013. до исплате.

Наводима ревизије фактички се оспорава утврђено чињенично стање, које наводе Врховни касациони суд није ценио, с обзиром на то да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 407. став 1. ЗПП), а како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане одлуке, то је Врховни касациони суд, са напред наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**